

Su Samurunun Yüzen Evi

Yavuz DEMİRKIRAN

Su Samurunun Yüzen Evi

Yavuz DEMİRKİRAN

Su samuru Ollie, nehir kıyısında sıcak bir yuvada yaşıyordu. Nehri keşfetmeyi çok severdi ama en sevdiği şeyleri yanında taşıyabilmeyi isterdi. Şanslı taşı, en yumuşak saz battaniyesi ve parlak çakıl taşları koleksiyonu hep geride kalmak zorundaydı. 'Keşke benimle birlikte yüzebilen bir evim olsaydı,' diye iç çekti.

Güneşli bir sabah Ollie'nin aklına bir fikir geldi. Dalgaların getirdiği odunlardan, sazlardan ve pürüzsüz taşlardan yüzen bir ev yapacaktı. Nehrin pürüzsüzleştirdiği odun parçalarını, demet demet uzun sazları ve sığ sulardan topladığı düz taşları bir araya getirdi. Küçük patileri hızla çalışıyor, kuyruğu sevinçle su sıçratıyordu; üst üste diziyor, bağlıyor ve örüyordu.

Ollie'nin yüzen evinin tabanı dalgaların getirdiği odunlardan, duvarları sazlardan, çatısı ise yosunluydu. İçine şanslı taşını, saz battaniyesini ve bütün parlak çakıl taşlarını koydu. Ev suyun üstünde usulca sallanıyordu ve Ollie'nin yuvarlak kara gözleri gururla parlıyordu. 'Artık her yere gidebilirim ve evim hep yanımda olur!' diye sevindi ve nehir sanki mutlu bir şarkı mırıldandı.

Evindeki ilk sabah Ollie nehirde yolculuğa çıktı. Akıntı yavaştı ve güneş suyun üstünde pırlıdıyordu. Uzun otların ve uykulu yusufçukların yanından geçti. Sonra kıyıda, solmuş mavi bir önlük giymiş, elinde ahşap bir tokmak taşıyan bir kunduz gördü. 'Merhaba!' diye seslendi Ollie. 'Ben Ollie, bu da benim yüzen evim!'

Kunduz sıcacık gülümsedi. 'Ben Mara,' dedi. 'Ne güzel bir ev yapmışsın. Ama daha güçlü akıntılarda güvende kalmak istiyorsan o saz duvarları desteklemen gerekir.' Mara, Ollie'ye duvarların üstüne ekstra sağlamlık için çubuklar örmeyi gösterdi. 'Teşekkür ederim!' dedi Ollie ve destekleri hemen ekledi.

Ollie nehirde ilerlerken turkuaz ve turuncu bir pırıltı yanından süzölüp geçti. Bu, bir bacağına kırmızı bir ip ve minik bir çakıl taşı tılsımı taşıyan yalıçapkını Pip'ti. 'Beni takip et!' diye cıvıldadı Pip. 'En güvenli kanalları bilirim!' Pip, Ollie'yi suyun sakın ve berrak olduğu dar bir geçitten geçirdi. Ollie yeni dostuna minnettardı.

O akşam Ollie, yosunlu kabuğu ve yumuşak sarı şalı olan yaşlı kaplumbağa Nine ile tanıştı. 'Hoş geldin, küçük su samuru,' dedi Nine usulca. 'Yüzen bir ev güzel şeydir ama unutma: ev aynı zamanda güvenlik ve rahatlık demektir, bir de onu seninle paylaşan dostlar demektir.' Ollie başını salladı, ama Nine'nin ne demek istediğinden pek emin değildi.

Ertesi gün Ollie'nin evi nehrin akıntının hızlı aktığı geniş bir bölümüne süzüldü. Birden güçlü bir su dalgası evin yanına çarptı. Saz duvarlar sallandı ve bir köşe gevşedi! Ollie sıkıca tutundu, evi akıntıda dönüyordu. 'İmdat!' diye seslendi ama yakınlarda kimse yoktu.

Tam o sırada Pip aşağı süzüldü. 'Endişelenme, Ollie! Yardım getireceğim!' Pip hızla uzaklaştı ve kısa süre sonra akıntıya karşı güçlü kulaçlar atarak yüzen Mara ile döndü. 'Tutun!' diye seslendi Mara. Geniş, yassı kuyruğuyla evi kıyıya, hızla akan sudan uzağa itti. Ollie bir rahatlama dalgası hissetti.

Kıyıda Ollie hasar görmüş evine baktı. Köşe kırılmış, bazı sazlar gevşemişti. 'Mahvoldu,' dedi üzgün bir sesle. Ama Mara başını salladı. 'Mahvolmadı. Birlikte tamir edebiliriz.' Ollie'ye duvarları daha sağlam çubuklarla nasıl destekleyeceğini gösterdi. 'Eskisinden daha iyi yapacağız,' diye söz verdi.

Nine yavaşça geldi, elinde bir demet yumuşak saz vardı. 'Bunlar duvarları sıcacık yapar,' dedi. Pip uçup gitti ve daha fazla çubuk ve taşla döndü. Hep birlikte yüzen evi tamir etmek için çalıştılar. Ollie'nin patileri hızla hareket ediyordu ve içi sevinçle doluydu. 'Hepinize teşekkür ederim,' dedi usulca.

Ev tamir edildiğinde eskisinden bile güzel görünüyordu. Duvarlar sağlamdı ve yeni sazlar onu sıcacık yapmıştı. Ollie dostlarını içeri davet etti. Dalgaların getirdiği odun tabanda birlikte oturdular, hikâyeler paylaştılar ve güneşin nehrin üstünde batışını izlediler. Ollie'nin şanslı taşı köşede duruyordu ve saz battaniyesi onları sıcak tutuyordu.

Ollie dostlarına ve yüzen evine baktı. 'Sanırım artık anlıyorum,' dedi. 'Ev sadece bir yer değil. Siz hepiniz yanımdayken hissettiğim güvenlik ve rahatlık.' Dostları gülümsedi. 'Aynen öyle,' dedi Nine. 'Ve nereye gidersen git hep bir evin olacak, çünkü onu kalbinde taşıyorsun.'

O günden sonra Ollie nehri yüzen evi ve dostlarıyla keşfetti. Mara'dan yeni inşa hileleri, Pip'ten güvenli yollar ve Nine'den yumuşacık bilgelik öğrendi. Ve ne zaman yeni bir hayvanla tanışsa, dostlarının onu karşıladığı gibi onu karşıladı. Yüzen evi herkes için bir ait olma yeri.

Ollie'nin evi hâlâ nehirde yüzüyor, en sevdiği şeyleri ve şanslı taşını taşıyor. Ama artık daha fazlasını da taşıyor: her yeri ev gibi hissettiren dostluk sıcaklığını. Ve eğer bir gün saz çantalı küçük bir su samuru görürsen, ona el salla—belki seni de binmeye davet eder.

Böylece Ollie, evin sadece odun ve sazdan ibaret olmadığını, dostları yanındayken hissettiği güvenlik, rahatlık ve ait olma duygusu olduğunu öğrendi. Ve bu, nehirde yüzmeye değer bir ders, her seferinde yumuşak bir akıntıyla.